

Rome bevestigt het visioen - Nummer Vier

Het doen herleven van oude controversen: de strijd over profetische interpretatie in het adventisme

Jeff Pippenger
2024-08-08

Wij zijn van tevoren gewaarschuwd dat „oude strijdvragen” in de laatste dagen opnieuw zouden worden opgerakeld.

“In geschiedenis en profetie schildert het Woord van God de langdurige strijd tussen waarheid en dwaling. Die strijd is nog steeds gaande. Die dingen die geweest zijn, zullen worden herhaald. Oude geschillen zullen worden herleefd, en nieuwe theorieën zullen voortdurend opkomen.” Selected Messages, boek 2, 109.

Onvermijdelijk waren die oude twisten een satanische poging om de rol van het hedendaagse Rome te ondermijnen, want het is het pauselijke Rome van de laatste dagen dat het gezicht bevestigt. Er zijn verscheidene voorbeelden van dit feit in de geschiedenis van het adventisme. Het eerste was de controverse tussen de protestanten en de Millerieten, zoals weergegeven op de pionierskaart van 1843. De enige verwijzing op de heilige pionierskaart van 1843, die „door de Heer werd geleid en niet veranderd mocht worden”, die geen rechtstreekse verwijzing was naar een profetische waarheid van Gods woord, was de voorstelling van de controverse van de Millerieten met de protestanten van die tijd. De protestanten duiden de „rovers van uw volk” uit Daniël hoofdstuk elf, vers veertien, aan als Antiochus Epiphanes, terwijl de Millerieten wisten dat het Rome was.

„164 Dood van Antiochus Epiphanes, die uiteraard niet opstond tegen de Vorst der vorsten, aangezien hij reeds 164 jaar dood was voordat de Vorst der vorsten geboren werd.” 1843 Pioneer Chart.

Daarna ontstond de controverse tussen James White en Uriah Smith over de juiste identificatie van de „koning van het noorden” in Daniël hoofdstuk elf. James had gelijk toen hij de „koning van het noorden” in de laatste verzen van Daniël elf identificeerde als het pauselijke Rome, of, zoals ik het noem, het moderne Rome. Smith betoogde dat de „koning van het noorden” van Daniël hoofdstuk elf, vers zesendertig, het atheïstische Frankrijk was.

“VERS 36. En de koning zal handelen naar zijn welgevallen; en hij zal zichzelf verheffen en grootmaken boven elke god, en hij zal wonderlijke dingen spreken tegen de God der goden, en hij zal voorspoedig zijn totdat de gramschap voleindigd is; want wat vastgesteld is, zal geschieden.

„De koning die hier wordt ingevoerd, kan niet dezelfde macht aanduiden die het laatst werd vermeld, namelijk de pauselijke macht; want de bijzonderheden zijn niet van toepassing wanneer zij op die macht worden toegepast.” Uriah Smith, Daniel and Revelation, 292.

Smith voegde zijn eigen „persoonlijke uitlegging” in, toen hij verklaarde: „De koning die hier wordt ingevoerd, kan niet dezelfde macht aanduiden als die welke het laatst werd genoemd; namelijk de pauselijke macht; want de bijzonderheden zullen niet opgaan indien zij op die macht worden toegepast.” Gods woord faalt nooit, en het is grammaticaal onjuist een menselijke stelling te gebruiken om de duidelijke grammaticale structuur van de passage te ontkennen. Het vers zegt „en de koning”, hetgeen vereist dat de koning die wordt geïdentificeerd dezelfde koning is die in de voorafgaande passage wordt voorgesteld. Er is geen enkel bewijs voor een nieuwe koning, en Smith bevestigt dat „dezelfde macht welke het laatst werd genoemd” de „pauselijke macht” was. Hij erkent in zijn boek dat van vers eenendertig tot en met vers vijfendertig de pauselijke macht wordt bedoeld, en zonder enig grammaticaal bewijs dat in vers zesendertig een nieuwe koning wordt aangeduid, betoogt hij eenvoudigweg dat de verzen na vers vijfendertig niet de profetische kenmerken van de pauselijke macht weergeven. Daarom voegt hij zijn opvatting over Frankrijk in.

Wanneer Smith vers veertig behandelt, dwingt het gebrekkige profetische fundament dat hij met zijn particuliere uitleg heeft opgericht hem ertoe een drievoudige oorlog te onderkennen, waarbij hij op grond van zijn gissingen de koning van het zuiden identificeert als Egypte, die in het vers tegen Frankrijk „stoot”, en Turkije identificeert hij als de koning van het noorden, die eveneens tegen Frankrijk optrekt. Die toegevoegde menselijke uitleg bouwt een profetisch model op dat ertoe leidt dat Smith een letterlijke Armageddon onderscheidt, waarin Turkije naar Jeruzalem optrekt en daarmee het einde van de menselijke genadetijd markeert wanneer Michaël opstaat. In de geschiedenis van het adventisme zijn vele boeken geschreven die terecht de drogreden van een dergelijke toepassing hebben aangewezen.

Het is niet het doel van dit artikel om in te gaan op de vruchten van Uriah Smiths particuliere uitleg, maar slechts om de controverse aan te wijzen die ontstond toen hij zijn particuliere uitleg begon te propageren; want toen James White zich verzette tegen zijn drogredelijke opvatting, werd dit een nieuwe strijdlijn binnen het adventisme, waarin de juiste identificatie van Rome werd aangevallen door een valse toepassing.

Er was ook de langdurige controverse over „het dagelijkse” in het boek Daniël, toen het Laodiceïsche adventisme de afvallige protestantse opvatting aannam die „het dagelijkse” in het boek Daniël identificeerde als de heiligdomsdienst van Christus, in tegenspraak met de gevestigde fundamentele waarheid dat „het dagelijkse” een symbool was van het heidense Rome.

‘Toen zag ik met betrekking tot het “dagelijkse” (Daniël 8:12), dat het woord “offer” door menselijke wijsheid is ingevoegd, en niet tot de tekst behoort, en dat de Heere het juiste inzicht daarover heeft gegeven aan hen die de roep aangaande het uur van het oordeel verkondigden. Toen er eenheid bestond, vóór 1844, waren bijna allen verenigd in het juiste inzicht omtrent het “dagelijkse”; maar in de verwarring sinds 1844 zijn andere opvattingen omhelsd, en duisternis en verwarring zijn daarop gevolgd. Tijd is sinds 1844 geen toetssteen geweest, en zal het ook nooit meer zijn.’ Early Writings, 74.

In de tijd van het einde, in 1989, toen de laatste zes verzen van Daniël elf werden ontzegd, werd de koning van het noorden toen erkend als het pauselijke Rome, precies zoals James White eerder had vastgesteld in zijn controverse met Uriah Smith. White had de methodologie van „regel op

regel” toegepast toen hij Smiths drogreden weerlegde. White betoogde dat, indien de laatste macht die in Daniël twee wordt voorgesteld, en de laatste macht die in Daniël zeven wordt voorgesteld, en de laatste macht die in Daniël acht wordt voorgesteld, alle Rome waren, dan op grond van drie getuigenlijnen de macht die in Daniël elf aan zijn einde komt, Rome is, en niet, zoals Smith beweerde, Turkije.

De profetische beweging van de derde engel, die in 1989 begon, werd kort na 11 september 2001 geconfronteerd met een controverse over Joël hoofdstuk één. Binnen de eerste vijf verzen identificeren twee getuigen, eerst die van de geslachten, vervolgens die van de insecten, een voortschrijdende verwoesting die door Rome over het adventisme is gebracht. De “dronkaards” in de profetie zijn volgens Jesaja de “spotters die over Jeruzalem heersen”. Zij ontwaken in het vierde en laatste geslacht. De voortschrijdende verwoesting is een geestelijke verwoesting, want zij richt zich tot het Jeruzalem van de laatste dagen, en vanaf de opstand van 1863 hebben de Laodiceïsche Zevendedagsadventisten geleidelijk de leerstellingen van Rome ingedronken.

Het woord des HEEREN dat geschiedde tot Joël, de zoon van Pethuel. Hoort dit, gij ouden, en neemt ter ore, alle inwoners des lands. Is dit geschied in uw dagen, of ook in de dagen uwer vaders? Vertelt daarvan aan uw kinderen, en laten uw kinderen het hun kinderen vertellen, en hun kinderen aan een ander geslacht. Wat de jonge sprinkhaan heeft overgelaten, heeft de sprinkhaan opgegeten; en wat de sprinkhaan heeft overgelaten, heeft de kever opgegeten; en wat de kever heeft overgelaten, heeft de rups opgegeten. Ontwaakt, gij dronkaards, en weent; en huilt, alle wijndrinkers, om den nieuwen wijn, want hij is van uw mond afgesneden. Joël 1:1-5.

Nadat de grote gebouwen van New York City waren neergekomen, werd begrepen dat de late regen toen begon te „sprenkelen”, en dat de strijd van Habakuk hoofdstuk twee, die in de Milleritische geschiedenis was vervuld, opnieuw gaande was. De strijd betrof de juiste profetische methodologie.

Ik zal op mijn wachtpost staan en mij op de toren opstellen, en uitzien om te vernemen wat Hij tot mij spreken zal, en wat ik antwoorden zal wanneer ik bestraft word. En de HEERE antwoordde mij en zeide: Schrijf het gezicht op en stel het duidelijk op tafelen, opdat men het al lopende lezen kan. Want het gezicht wacht nog op de vastgestelde tijd, maar aan het einde zal het spreken en niet liegen; al vertoeft het, verbeid het; want het zal gewis komen, het zal niet uitblijven. Zie, zijn ziel is opgeblazen, zij is niet oprecht in hem; maar de rechtvaardige zal door zijn geloof leven. Ja ook, omdat hij door wijn overtreedt, is hij een trots man, die niet thuis blijft, die zijn begeerte wijd openzet als het graf, en is als de dood, en niet verzadigd kan worden, maar tot zich verzamelt alle volken en tot zich ophoopt alle natiën. Habakkuk 2:1-5.

De beproeving van Habakuk twee was een voorafschaduwing van de beproeving van de beweging van de honderd-vierenveertigduizend, die begon toen de machtige engel van Openbaring hoofdstuk achttien neerdaalde op 11 september 2001. Toen begon er een strijdpunt tussen hen die stonden op de grondslagen van het Adventisme, zoals voorgesteld op de pionierskaart van 1843, en hen die in Habakuk „door wijn” overtreden en die de „dronkaards” van Joël waren, die toen „ontwaakten”, alleen om te ervaren dat de „nieuwe wijn” van hun „mond” werd afgesneden.

Het Hebreeuwse woord „bestrafte” in vers één betekent „redetwiste met”. Het betoog dat aan de Milleritische wachters werd gegeven, werd weergegeven op de pionierskaart van 1843, die in mei 1842 werd vervaardigd ter vervulling van deze verzen. Eén klasse, die door haar geloof leefde, was in controverse over de huidige profetische waarheidsboodschap voor die periode, met een andere klasse die door wijn overtrad. Dat zijn Joëls dronkaards die ontwaken om te ontdekken dat de wijn, een symbool van leer, van hun mond is afgesneden. Zij zijn Jesaja's dronkaards van Efraïm die over Jeruzalem heersen en niet in staat zijn het verzegelde boek te verstaan.

Wee de kroon der hoogmoed, den dronkaards van Efraïm, wier heerlijke sieraad is als een verwelkende bloem, die staat op het hoofd der vette valleien van hen die door wijn overmand zijn! Zie, de Heere heeft een sterke en machtige, die als een hagelstorm en een verdervende stormwind, als een overstroming van geweldige wateren, overvloeiende, haar met kracht ter aarde zal werpen. De kroon der hoogmoed, de dronkaards van Efraïm, zal met voeten vertreden worden.... Vertraagt ulieden, en verbaast u; roept uit, en schreeuwt: zij zijn dronken, maar niet van wijn; zij waggelen, maar niet van sterke drank.... Daarom, hoort des Heeren woord, gij spotters, gij heersers over dit volk dat te Jeruzalem is. Want de Heere heeft over ulieden uitgestort een geest des diepen slaaps, en Hij heeft uw ogen toegesloten; de profeten en uw oversten, de zieners, heeft Hij bedekt. Daarom is ulieden al het gezicht geworden als de woorden van een verzegeld boek, dat men geeft aan iemand die geleerd is, zeggende: Lees dit toch; en hij zegt: Ik kan niet, want het is verzegeld. Of men geeft het boek aan iemand die niet geleerd is, zeggende: Lees dit toch; en hij zegt: Ik ben niet geleerd. Jesaja 28:1-3, 14; 29:9-12.

Het betoog van Habakuk tussen de dronkaards van Efraïm en hen die door geloof in Gods profetisch Woord wandelen, wordt uitdrukkelijk aangeduid als het geschil over juiste tegenover onjuiste methodologie in het getuigenis van Jesaja, want Jesaja geeft te kennen dat het juist de methodologie van „regel op regel” is die de dronkaards doet struikelen en hen doet binnengaan in een verbond met de dood.

Maar ook dezen dwalen door wijn, en door sterke drank zijn zij van de weg af; de priester en de profeet dwalen door sterke drank, zij zijn verzwolgen door de wijn, zij zijn van de weg af door sterke drank; zij dwalen in het gezicht, zij struikelen in het oordeel. Want alle tafels zijn vol braaksel en vuiligheid, zodat er geen plaats rein is. Wie zal hij kennis leren? en wie zal hij de leer doen verstaan? hen die van de melk gespeend zijn, en van de borsten afgetrokken. Want gebod op gebod, gebod op gebod; regel op regel, regel op regel; hier een weinig, daar een weinig: Want met stamelende lippen en in een andere tong zal hij tot dit volk spreken. Tot wie hij gezegd heeft: Dit is de rust, waarmee gij de vermoeide rust moogt geven; en dit is de verkwikking: toch hebben zij niet willen horen. Maar het woord des HEEREN was hun: gebod op gebod, gebod op gebod; regel op regel, regel op regel; hier een weinig, daar een weinig; opdat zij heengaan, achterover vallen, verbreizeld worden, verstrikt raken en gevangen worden. Daarom, hoort het woord des HEEREN, gij spotters, die over dit volk heerst, dat te Jeruzalem is. Omdat gij gezegd hebt: Wij hebben een verbond met de dood gesloten, en met het dodenrijk zijn wij een overeenkomst aangegaan; wanneer de overvloeiende gesel zal doortrekken, zal hij tot ons niet komen; want wij hebben de leugen tot onze toevlucht gemaakt, en onder de valsheid hebben wij ons verborgen. Jesaja 28:7-15.

Jesaja wijst vervolgens aan wat God in de twistzaak van Habakuk heeft gelegd, hetgeen oordeel over de dronkaards zou brengen; en het was de grondsteen, de „zeven tijden” van Leviticus zesentwintig, de eerste tijdsprofetie die Gabriël en de engelen William Miller ertoe brachten te begrijpen.

Daarom, zo zegt de Heere HEERE: Zie, Ik leg in Sion een steen ten grondslag, een beproefde steen, een kostelijke hoeksteen, een vast gevestigd fundament; wie gelooft, zal niet haasten. Ook zal Ik het recht tot richtsnoer stellen, en de gerechtigheid tot het paslood; en de hagel zal de toevlucht der leugen wegvagen, en de wateren zullen de schuilplaats overstromen. En uw verbond met de dood zal tenietgedaan worden, en uw overeenkomst met het graf zal niet standhouden; wanneer de overvloeiende gesel zal doortrekken, dan zult gij daardoor vertreden worden. Jesaja 28:16–18.

Kort nadat de Heer Zijn volk had teruggeleid naar de oude paden, ontstond er, te beginnen op 11 september 2001, een groep die aan de beweging had deelgenomen en die vaststelde dat de vier insecten van Joël de islam van het derde Wee vertegenwoordigden. Toen de methodologie van „regel op regel” voor Gods volk in die laatste generatie was ontsloten, werd een belangrijke profetische regel onderkend. Die regel is de drievoudige toepassing van profetie, en de groep die vaststelde dat de vier generaties van Joël de islam van het derde Wee vertegenwoordigden, paste de regel van een drievoudige toepassing van profetie ten onrechte toe om hun onjuiste toepassing te handhaven.

Vervolgens werd in de periode van 2014 aan Satan toegestaan deze beweging binnen te dringen met de homoseksuele „woke”-agenda uit Groot-Brittannië en Australië, die haar aanval baseerde op een valse interpretatie van de geschiedenis zoals die wordt voorgesteld in Daniël hoofdstuk elf, verzen één tot en met vijftien. De pro-homoseksuele leiders die deze beweging infiltrerden en aanvielen, beweerden uiteindelijk dat het adventisme zijn verontschuldigen moest aanbieden aan de paus van Rome, omdat het zogenaamd valse beschuldigingen had geuit tegen de antichrist, de paus van Rome. Het doel van deze aanval was de beweging te doden, en in de eerste plaats verwarring te stichten juist omtrent de passage (Daniël 11:1–15) waarin „de geweldenaars van uw volk” worden geïdentificeerd.

Al deze controversen waren een poging van Satan om het symbool van het pauselijke Rome te verwarren. Er is niets nieuws onder de zon, volgens de wijste man die ooit heeft geleefd. Tegenwoordig berust de controversale opnieuw op de identificatie van Rome, gesymboliseerd als „de rovers van uw volk”. De nieuwe en particuliere uitleg beweert dat „de rovers van uw volk” de Verenigde Staten zijn, en daardoor zijn zij kennelijk niet ervan op de hoogte dat dit dezelfde controverse is als de allereerste controverse tussen de Millerieten en de protestanten, en van het oude gezegde dat wordt toegeschreven aan de zestiende-eeuwse auteur John Heywood, dat luidt: „Er zijn geen zo blinden als zij die niet willen zien.” Een andere variant van zijn uitdrukking is: „Niemand is zo doof als hij die niet wil horen.” Hoogstwaarschijnlijk weten de meesten niet dat deze uitdrukking aan Heywood wordt toegeschreven, noch begrijpen zij dat Heywoods uitdrukking is afgeleid van bijbelgedeelten zoals die te vinden zijn in Jeremia, Jesaja en door Jezus in het Nieuwe Testament worden aangehaald.

Hoort nu dit, gij dwaas volk en zonder verstand; die ogen hebt en niet ziet; die oren hebt en niet hoort. Jeremia 5:21.

Het zijn Daniëls „godelozen” en Mattheüs’ „dwaze maagden” die de „toename van kennis” niet begrijpen. De toename van kennis in 1989 was in de eerste plaats de erkenning dat de laatste zes verzen van Daniël hoofdstuk elf de uiteindelijke opkomst en val van het pausdom aanduiden, of, zoals ik het heb genoemd, het moderne Rome. De verzen duiden op de Verenigde Staten, maar uitsluitend op de verhouding van de Verenigde Staten tot de pauselijke macht. De „godelozen” en „dwazen” worden tegenover de „wijzen” gesteld, en de wijzen van de laatste dagen hebben wel inzicht in de toename van kennis in 1989. De dwazen zijn degenen die ogen hebben, maar niet zien, en oren, maar niet horen.

Ook hoorde ik de stem van de Heere, Die zei: Wie zal Ik zenden, en wie zal voor Ons gaan? Toen zei ik: Zie, hier ben ik; zend mij. En Hij zei: Ga heen en zeg tot dit volk: Hoor gijlieden wel, maar verstaat niet; en zie gijlieden wel, maar merkt niet op. Maak het hart van dit volk vet, maak hun oren zwaar en sluit hun ogen; opdat het niet met zijn ogen zie, noch met zijn oren hore, noch met zijn hart versta, en zich bekere, en genezen worde. Jesaja 6:8–10.

De mensen die in Jesaja hoofdstuk zes worden aangesproken, zijn degenen die belijden in de boodschap van de „tegenwoordige waarheid” te zijn die op 11 september 2001 kwam, want Jesaja zes markeert de passage als plaatsvindend wanneer „de aarde vol is van de heerlijkheid des HEEREN”. De aarde werd verlicht met Gods heerlijkheid toen de engel van Openbaring achttien neerdaalde, toen de grote gebouwen van New York City door een aanraking van God werden neergehaald.

In het jaar waarin koning Uzzia stierf, zag ik ook de Heere, zittende op een troon, hoog en verheven, en Zijn zomen vervulden de tempel. Daarboven stonden de serafs; ieder had zes vleugels: met twee bedekte hij zijn aangezicht, en met twee bedekte hij zijn voeten, en met twee vloog hij. En de een riep tot de ander en zei: Heilig, heilig, heilig is de HEERE der heerscharen; de ganse aarde is vol van Zijn heerlijkheid. En de posten van de deur bewogen zich door de stem van hem die riep, en het huis werd met rook vervuld. Jesaja 6:1–4.

Zuster White verbindt de verkondiging van de engel met de gebeurtenis die aangeeft wanneer de engel van Openbaring hoofdstuk achttien de aarde met zijn heerlijkheid vervult.

‘Toen God op het punt stond Jesaja met een boodschap tot Zijn volk te zenden, liet Hij de profeet eerst in een visioen kijken in het heilige der heiligen binnen het heiligdom. Plotseling scheen de poort en het binnenste voorhangsel van de tempel te worden opgeheven of weggetrokken, en het werd hem vergund naar binnen te zien, in het heilige der heiligen, waar zelfs de voeten van de profeet niet mochten binnentreden. Voor hem verrees een visioen van Jehovah, gezeten op een troon, hoog en verheven, terwijl de zoom van Zijn heerlijkheid de tempel vervulde. Rondom de troon waren serafs, als wachters rondom de grote Koning, en zij weerkaatsten de heerlijkheid die hen omringde. Terwijl hun lofzangen weerklonken in diepe tonen van aanbidding, beefden de posten van de poort, alsof zij door een aardbeving werden geschokt. Met lippen, onbezoedeld door zonde, stortten deze engelen de lof van God uit. “Heilig, heilig, heilig is de HEERE der heerscharen,” riepen zij; “de ganse aarde is vol van

Zijn heerlijkheid.” [Zie Jesaja 6:1–8.]’

“De serafim rondom de troon zijn zo vervuld van eerbiedige ontzag, wanneer zij de heerlijkheid van God aanschouwen, dat zij geen ogenblik met bewondering op zichzelf zien. Hun lof geldt de Heere der heerscharen. Terwijl zij in de toekomst zien, wanneer de ganse aarde vervuld zal zijn van Zijn heerlijkheid, wordt het triomferende lied van de een tot de ander in welluidende zang weerklonken: ‘Heilig, heilig, heilig, is de Heere der heerscharen.’”
Gospel Workers, 21.

Jesaja, die Gods volk vertegenwoordigt gedurende de verzegelingstijd die op 11 september 2001 begon, ontving een boodschap om over te brengen aan een volk dat wel ogen had, maar er niet voor koos te zien, en wel oren had, maar er niet voor koos te horen. Jezus, als Alfa en Omega, illustreert met het begin het einde van de verzegelingstijd van de honderdvierenveertigduizend. Aan het einde zal er opnieuw een boodschapper zijn, voorgesteld door Jesaja, die een boodschap brengt aan een volk dat ervoor kiest niet te zien en niet te horen. Die boodschap zal de laatste loutering van de honderdvierenveertigduizend teweegbrengen. De boodschap bestaat uit de woorden der Waarheid, die voortgebracht worden uit Gods profetisch getuigenis. Dat profetisch getuigenis is het „gezicht” dat bevestigd wordt door de macht die wordt gesymboliseerd als „de rovers van uw volk”.

In het volgende artikel zullen wij elk van deze controversen nemen en ze op een regel-op-regelwijze over elkaar heen leggen. De Milleritische lijn, de lijn van Smith en White, de lijn van het „dagelijks”, de lijn van „de koning van het noorden” in 1989, de lijn van de insecten van Joël en de huidige controverse. Zes oude controversen, die, wanneer zij regel op regel worden gezien, duidelijk de waarheid van de eerste controverse handhaven, welke op de pionierskaart van 1843 wordt voorgesteld. Die waarheid is dat Rome „de rovers van uw volk” zijn, die zich verheffen, en die vallen, en het gezicht bevestigen.

„Ik heb gezien dat de kaart van 1843 door de hand van de Heere werd geleid, en dat zij niet veranderd mocht worden; dat de getallen waren zoals Hij ze hebben wilde; dat Zijn hand erover was en een vergissing in enkele van de getallen verborg, zodat niemand die kon zien, totdat Zijn hand werd weggenomen.” Early Writings, 74.

De waarheden op die kaart verwerpen, betekent tegelijkertijd het gezag van de Geest der Profetie verwerpen, en de kaart maakt duidelijk dat het Rome is, niet de Verenigde Staten, die „het gezicht” vaststelt, het gezicht waarvan Salomo ons leert dat zonder dat „gezicht” Gods volk zal omkomen.

„Satan is ... voortdurend bezig het onechte naar voren te schuiven — om van de waarheid af te leiden. De allerlaatste misleiding van Satan zal zijn het getuigenis van de Geest van God krachteloos te maken. ‘Waar geen openbaring is, verwildert het volk’ (Spreuken 29:18). Satan zal listig te werk gaan, op verschillende manieren en door middel van verschillende werktuigen, om het vertrouwen van Gods overblijfsel in het ware getuigenis aan het wankelen te brengen.

„Er zal een haat tegen de Getuigenissen worden aangewakkerd die satanisch is. Satans werkingen zullen erop gericht zijn het geloof van de gemeenten daarin aan het wankelen te brengen, en wel om deze reden: Satan kan niet zo’n vrij baan hebben om zijn misleidingen

binnen te brengen en zielen in zijn dwaalleer te binden, wanneer de waarschuwingen, bestraffingen en raadgevingen van de Geest van God ter harte worden genomen.” Selected Messages, boek 1, 48.

Hij die onder de oppervlakte ziet, die de harten van alle mensen leest, zegt van hen die groot licht hebben gehad: ‘Zij zijn niet bedroefd en ontzet vanwege hun zedelijke en geestelijke toestand.’ Ja, zij hebben hun eigen wegen verkozen, en hun ziel schept behagen in hun gruwelen. Ik zal ook hun dwaalwegen verkiezen en hun vreze over hen brengen; omdat, toen Ik riep, niemand antwoordde; toen Ik sprak, hebben zij niet gehoord; maar zij deden wat kwaad was in Mijn ogen en verkozen hetgeen waarin Ik geen behagen had.’ ‘God zal hun een krachtige dwaling zenden, zodat zij de leugen zouden geloven,’ omdat zij ‘de liefde tot de waarheid niet aangenomen hebben, opdat zij behouden zouden worden,’ ‘maar behagen hebben gehad in de ongerechtigheid.’ Jesaja 66:3, 4; 2 Thessalonicenzen 2:11, 10, 12.

„De hemelse Leraar vroeg: ‘Welke sterkere misleiding kan het verstand verleiden dan de schijn dat u op het juiste fundament bouwt en dat God uw werken aanneemt, terwijl u in werkelijkheid vele dingen verricht volgens werelds beleid en zondigt tegen Jehovah? O, het is een grote misleiding, een betoverende begoocheling, die bezit neemt van de geest wanneer mensen die eenmaal de waarheid hebben gekend, de vorm van godsvrucht verwarren met haar geest en kracht; wanneer zij menen dat zij rijk zijn en vermeerderd met goederen en aan niets gebrek hebben, terwijl zij in werkelijkheid aan alles gebrek hebben.’” Testimonies, deel 8, 249, 250.